

Η ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Ο Σύνδεσμός μας, που από την αρχή που ιδρύθηκε έβαλε ως ένα από τους κυριότερους σκοπούς του την κατάργηση του συστήματος του διακανονισμού της πορνείας και το κλείσιμο των οίκων ανοχής στην Ελλάδα, παρακολουθεί από κοντά με άγρυπνο ενδιαφέρον την εργασία που γίνεται στο Υπουργείο Προνοίας για να καλύτερεύει ή κατάσταση στον τόπο μας και ετοιμάζει υπόμνημα σχετικό που θα δημοσιευτεί σε ερχόμενο φύλλο του 'Αγώνα. Ως τόσο για να διαφωτιστούν οι αναγνώστες μας πάνω στο ζήτημα της σωματεμπορίας θα δημοσιεύουμε διάφορες σχετικές μελέτες και άρθρα σχετικά με τη μεγάλη κοινωνική πληγή της σωματεμπορίας. Σήμερα δημοσιεύουμε ένα άρθρο της Δανιάς κ. Ellen Höjrup από Δανική εφημερίδα.

Το πρώτο συνέδριο σχετικά με το πρόβλημα του «εμπορίου της λευκής σάρκας» έγινε στο Λονδίνο το 1899. Αυτό έδωσε την πρώτη ώθηση στο να σχηματιστεί ένας ολόκληρος οργανισμός για την καταπολέμηση αυτής της κατάστασης. Στις κυριότερες ευρωπαϊκές χώρες ιδρύθηκαν επιτροπές και με τη συνεργασία τους προχώρησαν την υπόθεση τόσο που στο 1921 μπήκε η Κοιν. των 'Εθνών να όρισει ειδική επιτροπή με το σκοπό αυτό. Η ονομασία «εμπόριο της λευκής σάρκας» (εμπόριο λευκών σκλάβων) αντικαταστάθηκε με το όνομα : «εμπόριο γυναικών και παιδιών» (σωματεμπορία), όχι για να φανεί πως δεν πρόκειται για δούλους, αλλά για να δείξουν ότι οι φρενες, το ενδιαφέρον και οι φροντίδες δεν περιορίζονταν πια μόνο στις λευκές φυλές.

Σιγά, σιγά όσο προχωρούσαν οι εργασίες αυτών των επιτροπών κατάλαβαν, ότι για να καταπολεμηθεί το εμπόριο των ανθρώπων έπρεπε να καταπολεμηθούν οι οίκοι ανοχής.

Στη Δανία καταργήθηκε το σύστημα αυτό πριν από είκοσι χρόνια.

Εκεί που διατηρείται ακόμη, υπερασπίζεται με την ακόλουθη δικαιολογία : Κλείνοντας υποχρεωτικά τις γυναίκες που παραδίδονται στην ακολασία σε όρισμένα σπίτια προφυλάγουν τη δημόσια ηθική στους δρόμους της πόλης και ο πληθυσμός σώζεται από τις αφροδίσιες αρρώστιες. Στο τελευταίο σημείο συμφωνούσαν και οι περισσότεροι γιατροί πριν από είκοσι χρόνια.

Η πείρα έδειξε στο μεταξύ, ότι οι οίκοι ανοχής ούτε το πρώτο, ούτε το δεύτερο εμποδίζουν. Η κρυφή πορνεία πλημμυρίζει στους δρόμους τον ίδιο καιρό με τους οίκους ανοχής και ο γιατρικός έλεγχος σένα τέτοιο οίκο είναι έντελως φανταστικό πράμα.

Την ημέρα μετά την εξέταση μπορεί να ξεσπάσει η αρρώστια και η γυναίκα αυτή προφαίνεται να μολύνει ολόκληρο στρατεύμα ως την άλλη εξέταση, σε 3—4 μέρες. 'Αλλά το χειρότερο είναι ότι όλες όσες εξασκούν κρυφά το επάγγελμα έξω ή περαστικές από τα σπίτια αυτά και που δεν μπορούν να τις αναγκάσουν να πάνε στο γιατρό, τρομάζουν μήπως τις ανακαλύψουν και δεν θεραπεύονται και επειδή το μόνο μέσο για τον περιορισμό της αρρώστιας είναι η θεραπεία (όχι βέβαια η υποχρεωτική) εκείνων που πάσχουν και η διαπαιδαγώγησή τους σε ποιές περιόδους κολ-

λών κ.τ.λ., οι οίκοι αυτοί έχουν ασφαλώς το αντίθετο αποτέλεσμα από κείνο που δήθεν επιδιώκουν. Κι αν ο αριθμός των αρρώστων αυξάνει με την κατάργηση των οίκων ανοχής, αφορομή δεν είναι όπως στην αρχή νόμιζαν οι γιατροί, το ξάπλωμα της αρρώστιας αλλά το γεγονός ότι οι αρρώστοι πηγαίνουν μόνοι τους στους γιατρούς και έπομένως οι περιπτώσεις που αναφέρει η στατιστική είναι πολύ περισσότερες.

Ως το πρώτο συνέδριο, στα 1899, κανείς σοβαρός άνθρωπος δε χάρριζε ούτε μία σκέψη στις γυναίκες που κλείνονται στους οίκους ανοχής. Το θεωρούσαν άπρεπες να ξέρει κανείς πως υπάρχει κάτι που ονομάζεται πορνεία. Έκλειναν τα μάτια, ηθικά με την ιδέα μονάχα και ξεχνούσαν πως οι γυναίκες αυτές πριν εκπορευτούν ήταν κορίτσια σαν και τ'άλλα.

Ξεχνούσαν πως όσο νεώτερες και άθωότερες, όσο φτωχότερες και πιο εγκαταλειμένες είναι τόσο ευκολότερα γίνονται θύματα του στρατού αυτών των ατόμων που ζούν εμπροσθόμειοι τους στανθρώπους τους. Όταν όμως η δημόσια ηθική άρχισε να επιτρέψει να μιλούν για τα ζητήματα αυτά άρχισε και το πολύ κοινό να ενδιαφέρεται για τους ανθρώπους αυτούς, τις γυναίκες που και σήμερα ακόμα δολίως πιάνονται και κλείνονται για να προσφερθούν και πουληθούν σαν δούλοι.

Όλες οι σκέψεις, όλη η φροντίδα και πριν από λίγα χρόνια στρέφονταν αποκλειστικά στους πελάτες που πήγαιναν στα δημόσια σπίτια, καθώς επίσης και στις γυναίκες και τα παιδιά των πελατών, που έπρεπε βέβαια κι αυτά να προφυλαχτούν από τις αρρώστιες. Οι γυναίκες των οίκων δεν λογαριάζονταν καθόλου.

Τον άντρα που μπαίνοντας μέσα στους οίκους μάλυνε τη γυναίκα (νομίζοντας βέβαια πως ήταν δικαιώμα του να πηγαίνει εκεί) αυτόν δεν τον αναζητούσε κανείς.

Διαβάζοντας την έκθεση του 1926 της 'Επιτροπής της Κοιν. των 'Εθνών και την έκθεση της 'Ελβετικής 'Εθνικής 'Ομοσπονδίας από το συνέδριο του Λονδίνου του 1927 βλέπουμε ότι τα περισσότερα Ευρωπαϊκά κράτη έφτασαν πραγματικά στο συμπέρασμα ότι πρέπει να καταργηθούν οι οίκοι ανοχής. Στις κυβερνήσεις όλων των χωρών έχουν σταλεί έρωτήσεις σχετικά με τη στάση τους στο ζήτημα αυτό και οι απαντήσεις των κρατών είναι πολύ χαρακτηριστικές του ανθρωπισμού ή του πολιτισμού τους.

Ο Παναμάς και η 'Ελλάδα είναι από τα λίγα κράτη που ούτε καν από υγιεινή άποψη δεν παραδέχονται την κατάργηση των οίκων.

Η απάντηση της 'Ελλάδας αξίζει να διαβαστεί. Για να μη φανεί απρόθυμη έχει στο πρόγραμμά του το υπουργείο μια βαθμιαία κατάργηση, αν και είναι πεισμένο ότι οι αρρώστιες έτσι θα ξαπλωθούν. Από το 1903 και πέρα έχουν καταργηθεί αρκετοί. Και ναί μεν ανοίχτηκαν καινούργιοι, αλλά

ἀποκλειστικά γιὰ γυναῖκες πού δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν σ'ἄλλες συνθήκες!

Στὶς ἐκθέσεις τους οἱ διάφορες ἐπιτροπὲς ἀναφέρουν ἀδιάκοπα πόσο ἡ ζωὴ σ'έναν οἶκο ἀνοχῆς σὲ λίγα χρόνια μέσα μεταβάλλει μιὰ γερὴ νέα γυναῖκα σ'ερείπιο σωματικὸ καὶ πνευματικὸ.

Ἀδιάφορη καὶ νοσηλὴ, χωρὶς θέληση, γίνεται στὸ κατάστημα εὐκόλο θῦμα τοῦ ἰδιοκτήτη καὶ ἄλλων. Ἡ ἀπογοήτευση πού δοκιμάζουν ὅσοι προσπαθοῦν νὰ ξαναφέρουν ἓνα τέτοιο δυστυχισμένο πλάσμα σὲ μιὰ ὅπως δὴποτε ἀνθρώπινη ζωὴ εἶναι ἀτέλειωτη. Μόνο σὰν ἄρρωστες πρέπει νὰ λογαριάζονται. Αὐτὲς ὅμως τὶς ἄρρωστες, πού τὶς ἔκαμε τέτοιες ἡ κοινωνία, πού μόλις μποροῦν νὰ λογαριάζονται ἄνθρωποι, φροντίζει ἡ Ἑλλάδα, ἀφίοντας τὰ πιὸ βάρβαρα ἀντρικὰ κτήνη ἐλεύθερα, νὰ τὶς ἀποτελειώνει.

Καὶ ὅμως δὲ μᾶς ξαφνίζει περισσότερο ἡ Ἑλλάδα.

Ἡ τόσο πολιτισμένη Γαλλία ὑποστήριξε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη χώρα τὸ πατροπαράδοτο σύστημα. Ἡ Γαλλία εἶναι ἡ αἰτία πού ἡ λέξη «οἶκος ἀνοχῆς» δὲν μποροῦσε κἄν νὰ προφερθεῖ στὰ πρῶτα συνέδρια τῆς Ἐθνικῆς ἐπιτροπῆς, καὶ στὸ συνέδριο τοῦ Graz τὸ 1924 ἔγινε φανερὸ ποῖα ἦταν ἡ αἰτία τῆς κατάστασης αὐτῆς. Σαυτὸ τὸ συνέδριο κατανοήθηκε πρῶτη φορὰ γενικὰ ὅτι οἱ οἶκοι καὶ ὁ κρατικὸς διακατανομισμὸς τῆς ἀνηθικότητος εἶναι ἡ κύρια αἰτία τῆς σωματεμπορίας. Οἱ Γερμανοὶ ἀντιπρόσωποι παραπονέθηκαν γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τῆς Γαλλίας στὶς περιφέρειες τῆς κατοχῆς της. Παντοῦ στὴ Γερμανία ὅπου ἦταν στρατεύματα γαλλικὰ εἶχε ζητήσει ὁ στρατὸς τὸ ἄνοιγμα τῶν οἴκων ἀνοχῆς.

Ὡς τόσο ἀπαγορεύτηκε νὰ ἐκπορευθοῦναι στὶς περιφέρειες αὐτὲς γαλλίδες καὶ γυναῖκες τῶν συμμάχων τῆς Γαλλίας. Ἐπρεπε νᾶναι μόνο οἱ γυναῖκες τῶν νικημένων. Ἀκόμα καὶ σὲ μικρὲς πόλεις μὲ μόνο 3.000 κατοίκους πού ὡς τότε δὲν εἶχαν ἰδέαν ἀπὸ τέτοια σπίτια, λάβειναν οἱ ἀρχὲς τοῦ τόπου ἐντολὴ νὰ ἐτοιμάσουν δύο σπίτια καὶ νὰ βροῦν τὸν ἀπαιτούμενο ἀριθμὸ ἀπὸ γερμανίδες. Κι'αὐτὰ γίνονταν σ'ἐποχὴ πού τὸ Γερμανικὸ κράτος εἶχε καταργήσει τοὺς οἴκους.

Στὸ ἕβδομο συνέδριο τοῦ Λονδίνου τὸ 1927⁽¹⁾, ὅπου ἡ Δ)δα Forchammer εἰσηγήθηκε τὸ ζήτημα, καὶ ὅπου ὅλοι ἦταν σύμφωνοι γιὰ τὴν κατάργησιν τῶν οἴκων, ὅπου δὴποτε κἄν ὑπάρχουν, ἔγινε τόσο ζωηρὴ συζήτηση, πού ἡ Γαλλία, τὸ Βέλγιο καὶ ἡ Ἀγγλία ἀπέλησαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ συνέδριο. Κατορθώθηκε ὅμως ὕστερα ἀπὸ συζήτηση δυὸ ἡμερῶν νὰ ζητήσουν ἀπὸ ὅλες τὶς Κυβερνήσεις νὰ καταργήσουν τοὺς οἴκους.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ τὴν Ἑλλάδα βροσκοῦνται ἀκόμα οἶκοι ἀνοχῆς στὴν Ἰσπανία, στὴν Ἰταλία, στὰ Βαλκάνια καὶ στὴν Πολωνία καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Εὐρώπην στὴν Ἀσία, Βόρειο Ἀφρική καὶ στὴ Νότιο Ἀμερική. Ὅσο ὑπάρχουν οἶκοι ἀνοχῆς γίνεται φυσικὰ ἐμπόριο γυναικῶν καὶ παιδιῶν. Κάθε δημόσιο σπίτι πρέπει διαρκῶς νὰ ἀνανεώνει τὸ προσωπικὸ

του. Οἱ πελάτες γυρεύουν ἀλλαγὴ καὶ οἱ γυναῖκες τοῦ ἐξωτερικοῦ προτιμοῦνται συνήθως. Ἐπειδὴ δὲ οἱ γυναῖκες προτιμοῦνται σὲ ἡλικία 14—25 χρονῶν ἀπαιτεῖται διαρκῶς μάζεμα νέων καὶ ἀδιάκοπες ἀνταλλαγὲς ἐκείνων πού ὑπάρχουν.

Χιλιάδες εὐρωπαϊκὲς «καταναλίσκονται» κάθε χρόνο σὲ πόλεις σὰν τὸ Buenos Ayres ἢ τὸ Rio de Janeiro. Γυναῖκες πού δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκπορευμένους ξεγελοῦνται καὶ μεταφέρονται ἐκεῖ.

Ἡ ζωὴ αὐτῶν τῶν γυναικῶν εἶναι ἀφάνταστα μαρτυρικὴ. Τὸ κατάντημα τῆς κοινῆς γυναικας εἶναι τέτοιο, πού ὅταν ἔχει ἄδεια ἐξόδου καὶ γυρίζει μόνη στοὺς δρόμους μιᾶς ξένης πόλης πού ὅλοι τῆς εἶναι ξένοι, κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται γι'αὐτή, τὴν ἀντικρίζουν ὅλοι μὲ περιφρόνηση κι'ἀηδία, βλέπει γύρω τοὺς χαρούμενους ἀνθρώπους, βλέπει νὰ γελᾷ ἢ νὰ γλεντᾷ γύρω της ἡ κοινωνία πού τὴν κατήντησε αὐτὴν ἔτσι καὶ σύγχρονα δὲν τὴν ἀναγνωρίζει πιά γιὰ ἄνθρωπο, νιώθει τὸν ἑαυτὸ της τόσο ἔρημο καὶ ἀθλιο πού γυρίζει μόνη της στὴν ἀτιμία φυλακῆ της σὰ σὲ καταφύγιο!

Οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦν ἀπὸ τὴ σωματεμπορία εἶναι μία εἰσαίρια μὲ πολλοὺς κλάδους. Ἰδιαιτέρου ὄργανισμὸ δὲν ἔχουν, ὁ καθένας ἐργάζεται μόνος του, ἀλλὰ ὑπάρχουν μέρη ὅπου μποροῦν νὰ λάβουν πληροφορίες π. χ. γιὰ νέες δυσκολίες συνοριακές, νέα μέτρα ἐναντίον τους, γιὰ τὶς χῶρες ὅπου ἀφθονοῦν τὰ χρήματα καὶ γιὰ τὶς πόλεις ὅπου τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ ζήτηση εἶναι μεγαλύτερη ἐξ αἰτίας περιηγητῶν ἢ στρατιωτικῆς κατοχῆς.

Ἄν ἀνακαλυφτεῖ τὸ ἐπάγγελμά τους λογαριάζονται τὰ χειρότερα ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας καὶ κανεὶς καθὼς πρέπει ἀνθρώπος δὲν τοὺς πλησιάζει.

Ἀλλὰ γιὰ τοὺς πελάτες, γιὰ τοὺς ἄντρες πού ἐπισκέπτονται τοὺς οἴκους ἀνοχῆς σὶ ω π ᾶ ἔ ν τ ε λ ὼ ς ἢ Κοιν. τῶν Ἐθνῶν στὶς ἐκθέσεις της! Ἡ σωματεμπορία διευθύνεται κι'αὐτὴ, ὅπως ὅλα τὰ ἐμπόρια, ἀπὸ τὸ νόμο τῆς προσφορᾶς καὶ ζήτησης. Οἱ ἄντρες πού ἀγοράζουν τὸ ἐμπόρευμα δὲν τιμωροῦνται, δὲν καταδιώκονται, δὲ διώχνονται ὅπως οἱ σωματέμποροι κι' ὅμως αὐτοὶ εἶναι οἱ κύριοι αἰτίοι, ἅμα λείφουν αὐτοὶ θὰ λείφουν μονομιᾶς κι' οἱ σωματέμποροι κι' ὅλοι οἱ βοηθοὶ τους. Καὶ πόσα παιδιά εἶναι στοὺς διάφορους «οἴκους» τοῦ πολιτισμένου κόσμου! Στὴν Καλκούττα ὑπάρχουν 1300 παιδιά σὲ τέτοια σπίτια. Στὴν Πορτογαλία τὰ 40 ο)ο εἶναι ἀπὸ 16—20 χρονῶν, στὴν Αἰσβαβὼνα μάλιστα μιὰ madame καυχῆθηκε ὅτι εἶναι ὁ μόνος τόπος ὅπου ἐπιτρέπει ὁ νόμος νὰ κλείνονται στοὺς οἴκους. Στὸ Παρίσι στὰ 1923 τὰ 25 ο)ο τῶν γυναικῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ μέσα σὲ τέτοιους οἴκους ἦταν 19—21 χρονῶν.

Ἴσως νὰ μὴν εἶναι ἄσκοπο νὰ θέξομε τὸ ζήτημα τῆς καλύτερης ἀνατροφῆς τοῦ ἀνδρὸς καὶ στὸ ζήτημα αὐτό. Ἄς εὐχηθοῦμε λοιπὸν ὅτι οἱ γυναῖκες τοῦ μέλλοντος πού εἶναι οἱ μόνες κατάλληλες, θὰ μπορέσουν νὰ ἑυπνήσουν στοὺς γιούς τους αὐτὸ πού ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος Bertrand Russel ὀνομάζει «αἰσταντικὴτητα» μὲ τὴ σημασίαν τῆς κατανόησης τῶν σωστῶν πραγμάτων καὶ τῆς συμπόνιας γιὰ τοὺς συνανθρώπους των.

ELLEN H'ORUP
(Μετάφραση ἀπὸ τὸ ἄνθικὸ Μ. Χατζηδάκη)

(1) Σ. Α. Στὸ φύλλο τοῦ Ἰουλίου 1927, δημοσιεύσαμε λεπτομερῆ ἐκθεση γιὰ τὸ συνέδριο αὐτό.